

Chương 56

Giả Uy

Thời điểm câu này lọt vào tai, Tô Thanh có loại xúc động muốn phun một ngụm nước bọt lên mặt hắn. Nhưng sự thực chứng minh Lô Tùng Tuyết xác thực không phải là người chỉ nói mà không làm. Vừa dứt lời, một cái lưới lớn trầm trầm chụp xuống, cứng rắn cuốn hai người lại vào bên trong.

Giống như cá sa lưới chật vật bỏ nhào trên mặt đất, Lận Ảnh vốn muốn dùng kiếm cắt lưới, lại không biết dây thừng làm bằng chất liệu gì, chặt mấy kiếm cũng không có vết cắt nào. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lô Tùng Tuyết, một tay kéo Tô Thanh ra phía sau cẩn thận cảnh giác che chở. Tuy hắn không ưa nữ nhân này, nhưng Cố Uyên đã dặn dò, một khắc hắn cũng không dám quên.

Lô Tùng Tuyết nhìn hai người đã an tĩnh trở lại, nhìn Bộ Tiện Âm nói: “Bộ hiền chất, nếu thật sự muốn biết chuyện cũ, còn thỉnh người của người cũng an phận một chút.”

Vừa dứt lời, xung quanh đã có một hàng cung thủ, hơn mười mũi tên vững vàng vây khóa bọn họ.

Bộ Tiện Âm nhàn nhạt nhìn hắn, không nói gì.

Lô Tùng Tuyết cười nói: “Những chuyện trước kia, kì thật các ngươi hoàn toàn không nhớ rõ cũng không có gì kì quái, dù sao năm đó lúc Cố Uyên cứu các ngươi, các ngươi cũng đã hoàn toàn bị xóa đi kí ức, đương nhiên sẽ không biết được mình vốn dĩ cũng từ Liễu phủ đi ra.”

Bộ Tiện Âm cau mày, thần sắc trong mắt hơi động.

Cho dù nhiều lần phỏng đoán thân thể của mình, thế nào cũng không nghĩ tới mình dĩ nhiên là từ Liễu phủ được mang ra ngoài. Nhớ lại những lời lúc trước Nhan Oanh Nhi đã nói, nghĩ tới cái sơn động lạnh lạnh cùng lòng sắt âm hàn, trong cơ thể có loại cảm giác khó chịu khác thường thoáng qua, tay cầm quạt nắm chặt vài phần.

Lô Tùng Tuyết giống như lơ đãng đến bên cạnh hắn, cúi người cười híp mắt nói vào tai hắn: “Chẳng lẽ, Bộ hiền chất không muốn biết rốt cuộc ở Liễu phủ đã xảy ra chuyện gì mà khiến tất cả các ngươi mất đi kí ức sao? Kì thật cho đến nay, ta

đồng tình với các người hơn, nói đúng ra thì Liễu gia là cừu gia của các người mới đúng, cần gì phải nghe lời Cố Uyên đi chống đối ta? Chúng ta... nên đứng cùng trận tuyến mới phải.”

Bộ Tiệp Âm nhìn hấn rất lâu mới chậm rãi mở miệng: “Nhưng là Vương gia cứu chúng ta ra.”

Lô Tùng Tuyết sững sờ, cau mày: “Vậy thì thế nào?”

Bộ Tiệp Âm nói: “Trước kia đã xảy ra chuyện gì ta không biết, cũng không muốn biết, nhưng Vương gia đã cứu chúng ta ra, hiện tại chúng ta chỉ bán mạng cho hấn, những chuyện khác cũng không phải chuyện chúng ta cần suy tính.”

Lô Tùng Tuyết nhìn hấn rất lâu, cười lạnh: “Tiếp tục bán mạng cho Cố Uyên? Đó bất quá là con đường chết. Người lựa chọn như vậy, chẳng lẽ còn có thể thay những người khác làm chủ hay sao?”

Thanh âm Lận Ảnh trầm thấp không có chút phập phồng xa xa truyền đến, không nề mặt cắt đứt lời hấn: “Hấn đứng đầu Thập Tam đình, tất cả mọi chuyện hấn đương nhiên có thể làm chủ.”

Lô Tùng Tuyết quét mắt nhìn hấn một cái, không có lửa giận như trong dự liệu, chỉ bình tĩnh nói: “Cố Uyên nuôi chó thật tốt, ngu trung như vậy thật không thú vị. Chỉ đáng tiếc, ngu trung như vậy chỉ có đường chết.”

Tô Thanh nghe vậy sắc mặt trầm xuống, biết hấn đã động sát ý, cuống quýt kéo Lận Ảnh ra, liếc mắt nháy mắt với hấn, hướng Lô Tùng Tuyết cao giọng hô: “Ta nói Lô học sĩ, người gương cung bệ kiếm như vậy có ý nghĩa gì. Giết hết những người này đối với người cũng không có lợi ích gì. Nên biết oan gia nên giải không nên kết, người hạ đao xuống, có lẽ chúng ta còn có thể khoái trá làm anh em kết nghĩa?”

Lô Tùng Tuyết cong khóe môi hứng thú nhìn nàng: “Thục cô nương thật là người khéo léo, khó trách nam nhân như Cố Uyên cũng có thể bị người quyến rũ. Chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh, nhất định phải chết ở chỗ này, nếu có lời gì muốn trần trời, ta cũng không ngại thay người truyền đạt.”

Tô Thanh cũng không giận, quăng cho hấn một ánh mắt quyến rũ, dịu dàng nói: “Lô học sĩ nói thế là không đúng, Vương gia khi đó là thấy ta đáng thương mới thu lưu ta, sao có thể nói là bị ta quyến rũ rồi? Ăn có thể ăn bậy lời cũng không thể nói bậy a, nếu không bị Tuân thiếu chủ nhà ta nghe được, ta trở về sẽ không dễ chịu a.”

Lô Tùng Tuyết khẽ nhăn mày: “Tuân Nguyệt Lâu?”

Tô Thanh cười khê: “Không phải thế. Cái này người không biết đâu, ta và Tuân thiếu chủ vốn là bạn cũ, thiếu chủ một lòng muốn cưới ta vào cửa. Người cũng biết, ta thật vất vả mới gặp lại tình lang, đó là chuyện cầu còn không được. Nếu

không phải nể mặt thiếu chủ Cô Xạ Thành, sao Vương gia có thể đưa ta hồi kinh lấy lại khế ước bán thân chứ?”

Lô Tùng Tuyết ung dung nói: “Nói như vậy, cô nương trở lại kinh thành là vì lấy lại khế ước bán thân để được tự do?”

Tô Thanh cười nói: “Sao có thể không phải được! Tuân thiếu chủ đối với ta thế nào, nếu Lô học sĩ không tin có thể hai vị kia một chút, họ đều tận mắt nhìn thấy. Nếu thiếu chủ phu nhân tương lai của Cô Xạ Thành ở đây xảy ra biến cố gì, chắc hẳn Lô học sĩ không đảm đương nổi đi?”

Lúc này Bộ Tiện Âm khẽ cười một tiếng, nói: “Xác thực ta có thể làm chứng.”

Lô Tùng Tuyết nhìn thần sắc mấy người không giống giả bộ, bán tin bán nghi khẽ khoát tay, cung thủ xung quanh lập tức lấp tên lên dây, vững vàng nhắm vào mấy người.

Thần sắc hẩn khó đoán, Tô Thanh nhất thời không nhìn ra tâm tư người này, thấy Lận Ảnh nhất trường kiếm lên, không đợi hẩn có động tác gì âm thầm ngăn cản bên cạnh hẩn. Lận Ảnh không ngờ nàng sẽ có động tác này, đáy mắt mơ hồ nhoáng một cái, cũng không có động tác gì khác.

Tô Thanh không chớp mắt chăm chú nhìn Lô Tùng Tuyết, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng hít sâu một hơi, tận lực khiến ngữ điệu nghe thông thả một chút, hướng dẫn từng bước nói: “Lô học sĩ, không phải người thật muốn đối địch với toàn bộ Cô Xạ Thành đi?”

Lô Tùng Tuyết lạnh nhạt nhìn nàng, khóe môi chậm rãi cong lên, cười nói: “Ta nghĩ Thực cô nương đã nhầm rồi. Mặc kệ người có quan hệ thế nào với Cô Xạ Thành, hôm này gặp mai phục ở chỗ này đều là Bách Điều Môn ra tay, cũng không nên ngậm máu phun người vào ta.”

Giờ phút này Tô Thanh hoàn toàn lĩnh hội cái gì là gọi là vô liêm sỉ, cái gì gọi là mặt người dạ thú, nghe vậy suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Đến bây giờ mà người này còn thật sự không kiêu ngạo không nóng nảy vu oan hãm hại a!

Nhưng làm như vậy có gì không đúng? Nói cho cùng, nếu không tận mắt nhìn thấy, giống như bọn họ ban đầu cũng không có hoài nghi người trưởng bối xuất thủ tương trợ này lại bày mưu tính kế.

Nàng cố nén xúc động muốn bạo phát, tận lực khiến cho vẻ mặt mình nhìn ôn hòa một chút: “Ta nghĩ Lô học sĩ là người thông minh nhất định sẽ không vọng động. Ta đã vô duyên vô cớ mất tích lâu như vậy, chẳng lẽ người cho rằng Cô Xạ Thành có thể án binh bất động sao?”

Vừa dứt lời, giống như để nghiệm chứng cho lời nàng nói, xa xa truyền đến một tiếng sáo như khóc lóc kể lốt vào tai, chim chóc trong rừng bay lên, đột nhiên xuất hiện một trận xao động khiến không khí căng thẳng xung quanh càng thêm quỷ dị.

Nghe được tiếng sáo quen thuộc này, Tô Thanh suýt nữa mừng đến phát khóc. Chưa từng cảm thấy Tuân Nguyệt Lô xuất hiện khiến nàng cảm động như thế!

Sắc mặt Lô Tùng Tuyết cũng không thể đẹp được nữa rồi, hắn không ngờ viện binh đến nhanh như thế, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, trực tiếp hạ sát lệnh: “Giết cho ta!” Tình cảnh này hắn đã không có đường lui, nếu đã nhất định là địch, liền dứt khoát hoặc là không làm, hoặc đã làm thì giết trước rồi tính.

Mai phục xung quanh ào ào giương cung như lâm đại địch, thời điểm sắp bắn tên, tiếng gào thét phá gió liên tiếp, tình thế đột nhiên gấp gáp.

Tô Thanh thế nào cũng không nghĩ tới Lô Tùng Tuyết đưa ra lựa chọn cá chết lưới rách như thế, trong lòng cả kinh đã nghe tiếng xé gió bén nhọn lao đến. Còn chưa kịp phản ứng đã bị Lận Ảnh ôm lấy, hai người lập tức lăn lộn trên mặt đất vài vòng, một phen trời đất quay cuồng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ hai người đứng vừa nãy đã cắm một hàng tên dài, nếu không phải vừa rồi phản ứng mau chỉ sợ hai người đã bị trát thành con nhím.

Tay có cảm giác ươn ướt sền sệt, Tô Thanh vừa ngẩng đầu thấy bả vai Lận Ảnh đã rỉ ra một lớp máu, sắc mặt có chút khó coi. Hai người hầu như đã áp sát vào vị trí rìa lưới, vừa cùng nhau lăn lộn một phen, nghiêng nhiên không cách nào nhúc nhích được nữa. Nhưng cung thủ bên cạnh đã lắp tên mới vào, chỉ cần mưa tên lần này vừa bắn ra, không cần suy tính giây giũa gì, hai người nhất định khắp người lỗ thủng chết thê thảm.

Tô Thanh nhìn Bộ Tiện Âm đứng một mình gằn đó tự lo còn chưa xong, yên lặng buông tha cho ý niệm được cứu viện trong đầu, chỉ là trong lòng hơi có chút thống khổ, dù sao chết khó coi cũng không phải kết cục nàng muốn, sớm biết như thế thời điểm rơi vào tay Nhan Oanh Nhi trực tiếp uống thuốc độc tự sát cho dứt khoát, dù sao cũng không thiếu tay gãy chân, ít nhất có thể toàn thân...

Đang nghĩ ngợi, tiếng xé gió liên tiếp lần nữa vang lên, Tô Thanh nhận mệnh nhắm mắt lại.

Nhưng mà gió mát chậm chạp thổi qua, không có đau đớn như dự liệu, chậm rãi mở mắt ra, gằn trong gang tấc là một thân quần áo trắng không tỳ vết, trong khoảnh khắc này, mọi âm thanh phảng phất như yên tĩnh trở lại.

Chương 57

Là Ai

Một thân quần áo trắng noãn như cũ phá lệ xuất trần thoát tục, đặt trong tình cảnh hỗn loạn như vậy cũng không hề quấy nhiễu đến khí chất trầm tĩnh đạm mạc của hắn. Mưa tên bị hắn đẩy ra bỗng nhiên ngưng lại, xung quanh nháy mắt trở nên yên tĩnh không có chút động tĩnh nào tỏ ra vài phân quỷ dị.

Tuân Nguyệt Lô rử mắt nhìn bộ dáng hết sức chật vật của Tô Thanh, khẽ cau mày nói: “Đến muộn, xin lỗi.”

Một lúc sau có người chạy đến luống cuống chân tay cứu hai người ra khỏi lưới đánh cá, quan sát kỹ càng Tô Thanh từ trên xuống dưới, mặt mũi tràn đầy ân cần.

“Ta không sao, A Mạc.” Tô Thanh chú ý thấy Lận Ảnh cổ quái, vô thức kéo Tô Mạc hộ sau lưng.

“Hai cái... Bộ Tiện Âm?” Lận Ảnh không kịp tìm Lô Tùng Tuyết khởi binh vãn tội, đã bị hai khuôn mặt hoàn toàn tương tự nhau làm cho sững sờ ngay tại chỗ.

Tuân Nguyệt Lô thấy người của Cô Xạ Thành tiến vào đã không chế cục diện, hỏi: “A Thanh, hiện tại làm thế nào?”

Tô Thanh nhíu mày nhìn về phía Lô Tùng Tuyết, khẽ cao giọng nói: “Lô học sĩ, ngươi nói bây giờ nên làm gì a?”

Sắc mặt Lô Tùng Tuyết không tốt nhìn về phía Tuân Nguyệt Lô, lạnh lùng nói: “Nếu Cô Xạ Thành đã chịu hạ thấp thân phận đến lợi vũng nước đục này, trừ tự nhận xúi quẩy ra còn có thể thế nào? Buồn cười là các ngươi ở ngoài này dây dưa cùng ta nhiều thời gian như vậy, ngược lại thật sự không lo sống chết của Cố Uyên?”

Tim Tô Thanh đập mạnh, lập tức ngắt lời hắn: “Đừng tà thuyết mê hoặc người khác, lão gia mới sẽ không xảy ra chuyện gì!” Lời thì nói thế nhưng ánh mắt nàng lại không nhìn được lo lắng nhìn qua hướng cửa động thủy chung không có chút động tĩnh nào, hung hăng căn rắng nói với Lận Ảnh: “Nhanh đi tìm xem có đường ra nào khác không.”

Lô Tùng Tuyết nhìn động hướng bọn họ lập tức cười lớn: “Các người chết tâm đi, ta đã cố ý muốn vây khốn Cố Uyên trong động đương nhiên sẽ không thể nào để lại đường lui khác cho hần.”

Tuy cười nhưng nụ cười trên mặt hần lại khiến người khác không nhìn ra nửa phần âm áp, điên cuồng cười tựa như phát tiết hết tất cả nội tâm ra: “Thế nhân đều biết có một Liễu Thừa Ân nhưng có mấy người có thể nhận ra Lô Tùng Tuyết? Bất quá là một người nhập môn sớm hơn ta một tháng thôi, mà hần lại làm đại sư huynh, còn ta vĩnh viễn chỉ có thể làm phụ tá đứng sau lưng hần?”

“Ta đã sớm biết hần ngầm nghiên cứu loại thuốc sư môn cấm đã lâu nhưng vẫn làm bộ như không biết, cho đến hôm đó ta thừa dịp hần không ở đó đã đổi dược để hần uống nhằm mà chết.” Tựa như nhớ lại chuyện rất sung sướng, Lô Tùng Tuyết tươi cười đến cực kì hưng phấn: “Kì thật cũng chỉ có thể trách hần tự làm tự chịu, từ trước đến giờ ta cũng không biết mục đích hần nghiên cứu loại thuốc này là vì chính hần. Hắc, họ Liễu, ngoài mặt khôn khéo, trong lòng lại có dã tâm này. Nhưng cũng nhờ dã tâm của hần cuối cùng đường đường chính chính lấy mạng hần...”

Tô Thanh đứng tại chỗ không nhúc nhích nhìn bộ dáng sắp phát điên của hần, đôi mắt khẽ trầm xuống, đối với chân tướng ai cũng không ngờ tới như vậy, trong lòng nàng có một loại cảm giác khác thường. Sau đó, nàng thấy ánh mắt Lô Tùng Tuyết chậm rãi dời qua mình, như một cây đao lạnh thấu xương xẹt qua làm cho nàng vô thức lui về sau hai bước.

Lô Tùng Tuyết chú ý thấy cử động của nàng cảm thấy rất hài lòng, ánh mắt chậm rãi nhìn nàng từ đầu đến chân, hòa hoãn nói: “Kì thật, ý ta vốn là muốn phá hủy hết thầy của Liễu Thừa Ân, trong đó đương nhiên có cả Cố Uyên, nhưng làm sao cũng không tìm được mệnh môn (nhược điểm trí mạng) của hần, cho đến khi người xuất hiện.”

Tô Thanh nghe vậy, tim suýt nữa nhảy ra ngoài, lại bị nàng cố gắng trấn định kiềm chế: “Người, người đang nói lung tung cái gì!”

Lô Tùng Tuyết nói: “Người tiếp cận Cố Uyên là có mục đích đi? Hần cũng đã sớm biết thân phận của người nhưng vẫn mang theo người bên mình, nguyên nhân này người thật không biết hay giả vờ không hiểu?”

Tô Thanh bị hần hỏi có chút hoảng hốt, đột nhiên cảm thấy cánh tay chợt lạnh, ngẩng đầu thấy Tuân Nguyệt Lâu đang nắm tay nàng, lúc này mới hồi phục tinh thần nhưng sắc mặt vẫn hơi mất tự nhiên: “Ai... ai nói với người ta tiếp cận lão gia là có mục đích? Người cũng không nên suy đoán vô căn cứ!”

Lô Tùng Tuyết âm trầm quét mắt nhìn hần một cái, cười như không cười nói: “Khúc mắc giữa các người ta không có hứng thú, rốt cuộc hần thích người ở điểm

nào, người có tình với hắn hay không, đều không liên quan đến ta. Nhưng có một điểm ta rất rõ ràng, ít nhất hai người các người chỉ sợ đời này kiếp này không được gặp mặt nhau nữa.”

Tô Thanh vẫn luôn nín thở làm cho mình không bị dao động vì lời nói của Lô Tùng Tuyết nhưng khi mấy chữ cuối cùng lọt vào tai, vẫn cảm thấy toàn thân trống rỗng, trong đầu toát ra một ý niệm đáng sợ. Lúc trước trải qua rất nhiều thời khắc sinh tử nàng cũng không suy nghĩ nhiều, bây giờ lại có chút không muốn nghĩ tiếp nữa.

Đầu óc nàng trống rỗng trong chớp mắt, sau đó chuẩn bị lao về phía cửa động, lại bị Tuân Nguyệt Lô hung hăng kéo lấy: “A Thanh...”

“Buông tay!” Trong lòng Tô Thanh lúc này chỉ muốn biết tình huống bên trong thạch động, toàn thân cảm giác nôn nóng làm cho nàng không cách nào nhịn được nữa.

Tuân Nguyệt Lô không buông tay, ngược mắt nhìn Lô Tùng Tuyết tâm tình sung sướng khi thực hiện được kế khích tướng, cau chặt mày.

Đột nhiên, một tiếng rít phá không vang lên trực tiếp bức người của Lô phủ lùi lại mấy bước, theo sau đó là một cuốn hồng lãng lao về hướng Lô Tùng Tuyết, hắn cả kinh né sang bên cạnh, chỉ để lại một vết sâu kinh người trên mặt đất.

Theo phương hướng nhìn lại, một bóng dáng quen thuộc rơi vào mắt, Tô Thanh cảm thấy hai chân mềm nhũn, nếu không phải Tuân Nguyệt Lô vững vàng đỡ nàng cả người đã ngã ngổ trên mặt đất.

Lô Tùng Tuyết thấy rõ người đến, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Không thể nào, các người không thể nào trở ra!”

Nhan Oanh Nhi cười lạnh nhìn hắn: “Người là người thế nào ta không rõ ràng lắm, chỉ là ta đã phụ trách quản lý Bách Điều Môn nhiều năm như vậy, cho dù là sự phụ ta cũng cố ý lưu lại một đường lui, hướng chỉ là người! Mật đạo bên hông khắp thiên hạ chỉ sợ có mình ta biết rõ, không ngờ hôm nay thật sự đề phòng được tiểu nhân người!”

Tô Thanh không nghe được bọn họ nói chuyện với nhau cái gì mà không hề chớp mắt nhìn Cố Uyên, một chút cũng không hề dời mắt. Tựa như cảm nhận được ánh mắt chăm chú, nam tử thủy chung đứng đó không nói một lời cuối cùng cũng hòa hoãn chậm rãi quay đầu lại, khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau trong đáy mắt có ánh sáng chợt lóe qua, khóe môi lạnh lùng cong lên, nhắc chân chậm rãi đi về hướng này.

Tô Thanh không ngờ hắn lại có bộ dáng không coi ai ra gì như vậy, cho đến khi đối phương đã đến bên cạnh mình vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cánh tay Tuân Nguyệt Lâu ngăn ở giữa bị Cố Uyên đẩy ra, hấn rũ mắt thâm trầm nhìn Tô Thanh, khóe môi cong lên, nói: “Có nhớ ta không?”

Trong nháy mắt đầu óc Tô Thanh trống rỗng: “Ách?”

Lời còn chưa dứt, cằm đã bị nâng lên, môi răng gấn bó, là một nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt tràn trề cướp đoạt.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, lời nói Nhan Oanh Nhi đang chuẩn bị khởi binh vẫn tội lập tức bị nghẹn trong ngực làm nàng nhin không được ho khan một trận.

Tô Mạc duy trì một phần lý trí cuối cùng ôm chặt cánh tay Tuân Nguyệt Lâu, lại phát hiện người kia căn bản không có chút động tĩnh, đôi mắt linh hoạt kì ảo trợn to thẳng tắp nhìn hai người.

Hơi thở sát qua da thịt lẫn nhau, thiên địa trong chớp mắt này tựa như chỉ còn lại hơi thở của hai người dây dưa lưu luyến cùng nhau.

Hấn vững vàng khóa sống lưng nàng, bỗng nhiên dùng sức đem thân thể hai người áp lại cùng một chỗ.

Da thịt cọ xát, Tô Thanh cảm thấy nụ hôn của hấn từ môi chặm rãi dờn xuống, dọc theo đường cong cái gáy nàng, từng chút từng chút nhẹ mát, cuối cùng dừng lại ở đầu vai nhẹ nhàng linh hoạt cắn một ngụm.

Nghe hơi thở trầm trọng của nàng, hấn mới thoáng hài lòng buông lỏng ra một chút, rũ mắt lãnh ngạo nhìn nàng, khóe miệng treo một nụ cười không có chút độ ấm: “Mặc dù không tệ, nhưng ta vốn cho rằng nữ nhân hấn vừa ý phải khá hơn một chút mới đúng...”

Tựa như bình luận sau khi ném thử, đơn giản mà bình thản, thậm chí có chút khách quan đến mức vô tình.

Tô Thanh vẫn bị hấn dùng tư thế ái muội này ôm trong ngực, đây cũng không phải lần đầu tiên, rõ ràng là cùng một người, nhưng cử chỉ này, ngữ điệu này, vẻ mặt này có một loại cảm giác hài hòa không nói nên lời.

Lý trí nháy mắt khôi phục, cảm giác nụ hôn đã sớm biến mất không còn tung tích, thấy lực tay của hấn buông lỏng ra, nàng ngược lại cả người triệt để treo trên người Cố Uyên.

Sau khi đổi tư thế, mặc dù vẫn ái muội như cũ nhưng không khí lại càng cổ quái.

Tô Thanh phảng phất như không hề phát giác, khóe môi khẽ động: “Ngươi...” Bởi vì chỉ đơn giản là một loại cảm giác, nhất thời có chút khó hỏi ra miệng nhưng tư vị mơ hồ khó nhin, khiến nàng không thể không hỏi một cách thận trọng: “Ngươi... là ai?”

Nàng cơ hồ kể tai hắn hỏi ra câu này, nhẹ đến mức chỉ một mình hắn nghe được.

Dứt lời, không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Dưới ánh nhìn không hề chớp mắt của nàng, hắn chậm rãi rũ mắt, vẫn như cũ là dạng ánh mắt này lại có chút trong trẻo lạnh lùng khó nói nên lời, môi hé mở, ngữ điệu thâm lặng: “Đương nhiên là, Cố Uyên.”

Hắn nói mây trôi nước chảy, nhưng trong nháy mắt kia, tâm Tô Thanh không hiểu sao lại chìm xuống đáy cốc.

Chương 58

Hiệp Tình

Đứng phía sau nhìn hồi lâu, Ngọc Phi Giác không nhịn được nhẹ ho một tiếng, nói: “Ta nói hai vị, mới không gặp một lát có cần thiết phải nhớ nhưng như vậy không? Dù sao trước tiên cũng nên nhìn hoàn cảnh một chút tốt không?”

“Ta cũng không thấy hoàn cảnh như vậy có vấn đề gì.” Cố Uyên chậm rãi buông Tô Thanh ra, ngẩng đầu nhìn Lô Tùng Tuyết, cười như không cười, “Vị sư thúc này của ta đã sốt ruột muốn chết như thế, sao không thỏa mãn hẳn luôn đi? Ta ghét nhất là tình cảnh quá mức ồn ào.”

Không hề báo trước, hấn vừa dứt lời, kiếm của Tô Mạc đã rơi vào tay hấn, bóng dáng như quỷ mị, cơ hồ không ai thấy hấn đến gần Lô Tùng Tuyết như thế nào, chỉ cảm thấy bóng kiếm chợt lóe qua, trong hơi thở đã có mùi máu tanh phiêu tán ra xung quanh.

Trong nháy mắt bị chặt đứt nửa đoạn đùi chân phải, hai tay Lô Tùng Tuyết sít sao nắm thành quyền, thân thể nghiêng một cái, nửa quỳ nửa ngã bên cạnh Cố Uyên. Đôi môi đã mất đi huyết sắc chỉ nhếch lên chứ không phát ra tiếng, ngược mắt lạnh lùng nhìn người trước mặt, cắn răng rặn ra mấy chữ: “Ngươi quả nhiên là kẻ điên.”

“Ta rất thích cách gọi này.” Khóe môi Cố Uyên nhếch lên, trong mắt nhộn nhạo ánh sáng hưng phấn, không đếm xỉa tới lại nhảy lên đánh gãy tay hấn, nhìn máu tươi nhiễm lên quần áo, lúc người trước mặt nhìn không được nữa đau đớn hô ra tiếng, cực kì sung sướng nở nụ cười: “Hơn nữa, kẻ điên như ta thích nhất loại người quật cường, sư thúc.”

Đau đớn kịch liệt khiến trước mắt Lô Tùng Tuyết bỗng nhiên tối sầm, cố nén lắm mới không bị ngất đi.

Cố Uyên rũ mắt âm lệ nhìn hấn, tiện tay ném kiếm cho Nhan Oanh Nhi, giọng mỉa mai nhếch môi cười: “Ngươi là người thông minh, trời hấn mang về.”

Đến lúc hấn trở lại, Tô Thanh vẫn sừng sững đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không biết có phải vì màn máu tanh trước mắt hay không, cả khuôn mặt trắng bệch có chút đáng sợ.

Tuân Nguyệt Lâu mặt không thay đổi ngăn Cố Uyên lại.

Cố Uyên nhìn hấn, trong mắt có tia lãnh ý mà vui vẻ, nói: “Tuân thiếu chủ, người không ngăn được ta.”

Dứt lời, hấn tiếp tục đi về phía trước, lực đạo cánh tay ngăn trước ngực hấn cũng tăng một tầng, ngăn thế đi của hấn.

Thần sắc trong mắt trầm xuống, có sát ý mờ mịt nổi lên.

Một bàn tay đặt trên cánh tay Tuân Nguyệt Lâu chậm rãi kéo hấn trở lại, cũng hóa giải không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người.

Trong mắt Tô Thanh vẫn có chút hoảng hốt mang theo chút gì đó khiến người khác nhìn không ra tâm tình. Nàng nhếch môi cười với Tuân Nguyệt Lâu một cái, yên lặng lắc đầu, xong mới nhìn Cố Uyên, nở nụ cười nhẹ tư thái mê ly, cười duyên trêu chọc: “Lão gia chuẩn bị mang ta đi đâu đây?”

Cố Uyên nhìn thẳng vào nàng, lệ khí trong mắt thoáng tản đi một chút, khoe môi nhếch lên: “Người đi thì biết.”

Dứt lời, cũng mặc kệ nhiều người ghen họng nhìn trần trời, khoát tay bẻ Tô Thanh lên, quang minh chính đại từ trong không khí giương cung bạt kiếm như vậy đi ra ngoài. Không biết là vì bộ dáng thị huyết tàn sát vừa rồi quá mức khiếp người hay vì đối với hành động không hợp tình cảnh này không phản bác được, toàn trường yên lặng nhìn hai người rời đi, không ai có ý tứ ngăn cản.

Tô Thanh vui đầu trong lòng hấn, hơi thở rõ ràng quen thuộc như vậy nhưng nàng lại cảm thấy vòng tay ôm ấp này thực xa lạ.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn đường cong cái cằm đẹp mắt, hai tròng mắt khẽ nheo lại, cảm giác trái tim hơi đau khiến thân thể nàng không khống chế được có chút phát run.

Tựa như cảm thụ được người trong lòng khác thường, bước chân Cố Uyên thoáng dừng lại một chút, cười như không cười rũ mắt nhìn nàng: “Thế nào, sợ hãi?”

Nhưng Tô Thanh chỉ hơi nhếch môi, rũ mắt xuống khiến người khác không nhìn ra tâm tình, một lúc lâu mới phun ra một chữ: “Không.”

Cố Uyên hơi sững sờ, cười phá lên: “Quả thật có chút ý tứ.”

Tô Thanh chưa từng thấy bộ dáng Cố Uyên cười to như thế, giống như ánh mặt trời bỗng chiếu xuyên qua rừng rậm, có một loại ánh sáng khiến người ta không thể dời mắt.

Nhất thời nàng nhìn có chút ngây người, cảm giác khẩn trương trong lòng tán đi không ít, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Mơ hồ nhớ đến những ngày kia Cố Uyên có chút khác thường, vẫn cảm thấy nam nhân này e ngại thứ gì đó nhưng lúc đó nàng không miệt mài theo đuổi cũng không có cách nào phát giác, lúc này trong đầu đột nhiên có một ý niệm cổ quái - không gặp được Cố Uyên là bởi vì nam nhân xa lạ trước mắt này... Như vậy, nàng phải làm thế nào mới có thể tìm được hắn trở về? Cuối cùng thời điểm bước vào khách sạn, Tô Thanh mới kịp phản ứng lại, thay vì suy nghĩ những vấn đề xa xôi kia, nàng nên suy nghĩ nhiều hơn cho tình huống trước mắt. Cho đến khi bị ném lên giường, thân thể chấn động hơi đau nhức, đồng thời nàng có chút ai oán phát hiện, nàng đã đánh giá thấp cái địa điểm cuối cùng mà Cố Uyên này chuẩn bị.

Mắt thấy Cố Uyên phân phó tiểu nhị đóng cửa lại, Tô Thanh khẽ trợn to mắt, thanh âm cũng có chút căng thẳng: “Lão... lão gia... ta còn... còn không có chuẩn bị tốt...”

Cố Uyên quay đầu nhìn nhặt nhìn nàng một cái, bắt đầu cởi áo ra, nói: “Không quan hệ.”

Tô Thanh: “...”

Nàng trầm mặc nửa ngày, cuối cùng ngen ra một câu: “Lão gia, trên người bây giờ bẩn, có cần tắm rửa trước hay không?”

Cố Uyên nói: “Không cần.”

Nháy mắt đã cởi quần áo đầy bụi xuống treo trên tấm bình phong, ngoái đầu nhìn nàng, khoe môi giương cao, lập tức tiến lên vững vàng áp Tô Thanh dưới thân.

Nồng đậm hơi thở phả lên mặt vuốt ve da thịt, Tô Thanh chống lại ánh mắt thâm thúy kia, tất cả động tác đều đình trệ, ánh mắt khẽ nhức nhích là có thể thấy được thân thể hoàn mỹ không hề che lấp của nam tử.

Vốn tưởng trong lòng sẽ sinh ra bài xích nhưng lại không có gì, trầm mặc trong chớp mắt, nàng nhẹ nhàng cong khoe môi, nói: “Không ngờ trải qua nhiều chuyện như vậy, lão gia đã sốt ruột khó nén rồi sao...”

Bởi vì cố ý đụng vào thân thể, thanh sắc kiêu diễm lượn lờ bên tai Cố Uyên, câu hồn mị hoặc không nói nên lời. Người trước mắt không phải Cố Uyên, nhưng lại là Cố Uyên, hiện trạng này khiến Tô Thanh phá lệ rối rắm nhưng cũng không do dự nhiều, trong lòng bình tĩnh, nàng đã sớm đưa ra lựa chọn - bất luận người trước mắt là ai, nàng nhất định phải đem “Cố Uyên” mang về, cho dù nàng cũng không biết nên dùng phương thức gì...

Vành tai mái tóc chạm vào nhau, Tô Thanh duỗi tay khẽ nâng cằm, hai tròng mắt quyến rũ người khẽ nheo lại nhìn gương mặt tuấn dật gằn trong gang tấc kia, vuốt ve như có điều suy nghĩ, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, thanh âm trầm thấp

trong gian phòng yên tĩnh tỏ ra đột ngột: “A Thanh, ngươi cần gì phải gặp dịp thì chơi? Ngươi nên biết, ta cũng không phải là hần.”

Tô Thanh nghe vậy trong mắt khẽ nhoáng một cái, trên mặt hiện lên vẻ ảo não. Một bên không thừa nhận mình là tu hú chiếm tổ chim khách, một bên lại ở thời điểm nàng chuẩn bị giở trò thăng thần nói ra thân phận của mình, cái nam nhân này rốt cuộc muốn thế nào? Nàng nhú mày, liếc mắt qua chỗ cổ tay bị hần nắm, ngữ điệu lại không có một chút vui vẻ: “Ta biết rõ, vậy thì thế nào?”

Cố Uyên “xuy” cười một tiếng, khẽ cúi người, thân thể hai người áp sát nhau, cảm nhận được da thịt hai bên cọ xát cùng tiếng tim đập, hần khẽ cắn vành tai nàng, ngữ điệu sung sướng: “Chẳng có gì đặc sắc, ta chỉ muốn cho “hần” biết rõ, hiện tại người cùng ngươi lên giường là ta mà không phải “hần”.”

Đến khi Tô Thanh chậm rãi lĩnh hội được ý tứ trong lời hần, trong lòng cảm giác như bị dao cứa, môi bỗng nhiên run lên: “Hần, quả nhiên còn ở đây?”

Không có quá nhiều ngôn ngữ, nhưng những dự đoán lúc trước bây giờ đã được chứng thực, toàn thân nàng như rớt vào hầm băng, thân thể cứng ngắc phảng phất như không có khí lực nhúc nhích dù chỉ một chút. Trước kia nàng cũng có nghe nói chuyện hai linh hồn khác nhau cùng chung một thân thể nhưng thế nào cũng không nghĩ tới loại chuyện lạ thế gian khó gặp này lại xuất hiện trên người trước mắt mình.

Cố Uyên, vẫn ở trong cái thân thể này...

Phảng phất như đột nhiên hiểu được điều mà nam nhân kia mê mang, nhưng chuyện khi đó hần lo lắng, bây giờ đã xảy ra rồi. Trong lòng nàng có chút quặn đau, hít sâu một hơi, trong mắt càng trở nên thanh minh, nhìn đôi mắt như lang sói để mắt con mồi khiến người ta run sợ kia, ngữ điệu nàng thậm chí bình tĩnh đến mức quý dị: “Rốt cuộc phải làm sao ngươi mới chịu thả lão gia trở lại?”

Tiếng cười trầm thấp phiêu tán trong không gian kèm theo thân thể mơ hồ rung động, tựa như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, cười thật lâu không dừng lại được. Cuối cùng cũng cười đủ, hần cũng chưa thỏa mãn thu hồi đường cong khóe môi, nhìn chằm chằm nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nếu như ngươi bị giam cầm hơn mười năm trong tối tăm không nhìn thấy ánh mặt trời, ngươi có dễ dàng trở về không?”

Hần hỏi hết sức nghiêm túc, rõ ràng là vẻ mặt cười nhạt nhưng trong đôi mắt kia khắc sâu âm lệ bạo ngược.

Tô Thanh bị hần nhìn soi mói như vậy, máu toàn thân cũng tựa như đông lại, thật lâu cũng không thể nói được chữ nào.

Nếu như người này cứ tiếp tục chiếm lấy thân thể Cố Uyên? Nàng phát hiện mình thậm chí có chút không dám nghĩ.

Trên vai bỗng nhiên đau nhức, nàng nhin không được kêu lên một tiếng đau đớn, mơ hồ có mùi máu tanh tản ra, Cố Uyên rõ ràng lưu lại một dấu răng ở đầu vai nàng, đầu lưỡi hấn nhẹ nhàng liếm qua da thịt, trong mắt có vài phần trầm mê đối với kiệt tác của mình.

Hắn mút vết máu rỉ ra, ngữ điệu mê ly: “Bất quá, nếu như ngươi có thể hầu hạ ta thật tốt, có lẽ, không biết chừng ta sẽ đổi ý...”

Chương 59

Hậu Hạ

Lời còn chưa dứt, vị tanh tản ra giữa răng môi, bị cảm xúc mềm mại che đi.

Thân thể mềm mại của nữ tử mang theo nhàn nhạt mùi thơm riêng biệt, dùng lực một chút đem thân thể hấn áp phía dưới, nâng mắt, chỉ thấy một đôi mắt dịu dàng đầy nước, mũi hoặc tựa như có chút ý cười, câu hồn đến cực điểm.

Khóe môi hấn từ từ cong lên, hứng thú nói: “Không ngờ người lại sốt ruột như thế?”

Tô Thanh không trả lời, quần áo từ từ rớt xuống, cúi người cắn một ngụm vào bả vai hấn. Trong miệng vốn dính mùi máu từ trong miệng hấn lẫn với màu đỏ tươi của máu, lúc cắn xuống có thể cảm nhận được da thịt bỗng nhiên co rụt lại, sau đó cảm giác ôn nhuận nhẹ nhàng, ánh mắt mê ly.

Giống hấn, nàng nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm sạch những tia máu, vẫn chưa thỏa mãn môn trón khóe môi, dịu dàng ngược mắt, cười nhẹ: “Đây mới là thanh toán xong.”

Bên môi nàng mơ hồ còn vết máu đỏ tươi, ánh mặt trời bên ngoài hơi chiếu vào phác họa lên khuôn mặt nàng tựa như nụ mai vàng nở rộ chói mắt. Nói xong, đầu ngón tay chậm rãi vén quần áo hấn lên, như có như không nhẹ nhàng trêu chọc trước ngực hấn, không khí ái muội kiêu diễm càng thêm nồng nặc.

Toàn thân Cố Uyên bị nàng trêu chọc có chút nóng lên, Cố Uyên duỗi tay bắt lấy cổ tay Tô Thanh, thuận thế kéo lên, liền khiến nàng ngã vào lòng hấn. Nâng cằm nàng lên, trong ánh mắt hấn đã có vài phần nóng rực, thanh âm khàn khàn: “Chỉ như vậy đã thanh toán xong, sợ không đủ đi?”

Tô Thanh cứ như vậy nhìn gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc này nhưng lại làm cho nàng không dám nhìn thẳng, trong chớp mắt cổ họng có chút căng lên, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, chỉ cảm thấy xuyên qua lớp quần áo mỏng manh, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng cũng lặng yên tràn lên, đầu óc mơ hồ nóng lên.

Người trước mắt không phải Cố Uyên, nàng rất rõ ràng, nhưng người kia lại làm nàng rõ ràng chính là cái thân thể này thủy chung vẫn là Cố Uyên.

Nói cách khác, hiện tại nàng tính dùng miệng “hầu hạ” hắn, đem hắn ăn sạch sẽ, cũng giống như...

Dạng tình cảnh ái muội này, không khí mê say, cộng thêm khuôn mặt cười như không cười của Cố Uyên, Tô Thanh cảm thấy có một cỗ dục vọng cơ hồ không kiềm nén được cuộn cuộn trong người, gắt gao đè nén một tia lý trí cuối cùng còn sót lại.

Cuối cùng, đôi mắt nàng ngày càng mê ly, dùng tư thế phá lệ triền miên cúi người xuống, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve ngực hắn, xâm chiếm từng tấc da thịt, sau đó bị Cố Uyên mạnh mẽ túm lên, hai người dùng tư thế dị thường ái muội ôm nhau, răng môi triền miên.

Lúc đầu là mút vào từng chút từng chút, dần dần trở nên điên cuồng tùy ý hỗn loạn hôn, Tô Thanh cảm nhận quần áo trên người cũng hoàn toàn bị rút đi. Thân thể hai người giao triền cùng một chỗ, tiếng nam tử trầm trọng thờ dốc trong ngực nàng, cảm giác sung sướng khiến nàng khẽ ngâm một tiếng hờn dỗi trầm thấp, liền nhất định muốn ngừng cũng không ngừng được.

Thân thể nóng rực ma sát, đem nàng ôm chặt trong lòng, tiếng thờ dốc bên tai bỗng nhiên dồn dập.

Hơi thở rời rạc lướt qua thân thể nàng, môi hắn chậm rãi hôn qua mỗi một tấc da thịt, mỗi chỗ đi qua đều để lại dấu hôn. Khóe miệng lưu lại hơi thở khiến hô hấp của nàng cũng bắt đầu dần dần dồn dập.

Nàng bị nam tử một lần nữa ôm vào ngực, tay hắn môn trơn sống lưng mịn màng, cảm xúc lạnh buốt mỗi lần hắn chạm vào lưu lại dư vị triền miên. Cuối cùng chỉ để lại một tiếng ngâm khẽ nhẹ nhàng.

Dục tiên dục tử, ý loạn tình mê.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh khiến Tô Thanh khẽ cau mày, trong chốc lát chỉ cảm thấy có người khẽ đặt lên trán nàng một nụ hôn.

Đôi môi có chút khô khốc, cảm giác vuốt ve cầu thả.

Lông mi Tô Thanh mệt mỏi khẽ chạm vào, thời điểm ngược mắt nhìn không hiểu sao lại có cảm giác nhẹ nhàng thỏa mãn, tuy nói nữ tử đều coi trọng danh tiết, nhưng đối với Tô Thanh mà nói, lúc này nàng chỉ có một ý niệm trong đầu - nàng thế nhưng thật sự làm Cố Uyên ngủ...

Nàng ngẩn người trong chốc lát, sương mù trong mắt chậm rãi tản đi, vừa ngẩng đầu đúng lúc chống lại một đôi mắt thâm thúy, hoàn toàn không nhìn ra hỉ nộ, càng không thể nhìn ra suy nghĩ trong đầu hắn, thần trí nháy mắt lại tản ra lần nữa.

Trong lúc mông lung, có một bàn tay chậm rãi nâng cằm nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng, sau đó đột nhiên dùng sức ôm nàng vào lòng.

Tô Thanh sửng sốt, thân thể bỗng nhiên cứng ngắc.

Gió từ từ thổi qua, cứ giữ tư thế như vậy không nhúc nhích không biết qua bao lâu, cho đến khi xương cốt có chút cứng ngắc, mới cảm thấy cái ôm buông lỏng ra vài phần. Nhưng Tô Thanh vẫn vùi đầu trong ngực hấn như cũ, nhiệt độ cơ thể nóng rực đan xen lẫn nhau, chỉ cảm thấy người kia khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng.

Bên cạnh tràn đầy hơi thở nam tử, Tô Thanh chậm rãi hít vào một hơi, cơ hồ dùng thanh âm không thể nhỏ hơn được nữa hỏi: “Người, là ai?”

Lúc nghe được những lời này, nàng rõ ràng có thể cảm thấy vòng tay ôm nàng nháy mắt cứng ngắc.

Lúc này hai người đều khóa thân, lúc trước hai người vì ý loạn tình mê mà phá lệ tùy ý, đến giờ phút này, nàng có chút không dám ngẩng đầu nhìn nhiều.

Lòng ngực Cố Uyên hơi phập phồng, hơi thở cũng bình tĩnh lại, yên tĩnh một lúc lâu, thanh âm hấn cuối cùng cũng chậm rãi truyền vào tai: “Ta là Cố Uyên.”

Chỉ đơn giản bốn chữ, phảng phất giống như trước kia, lại không hiểu sao khiến trong lòng Tô Thanh giật mình, bỗng nhiên ngẩng đầu chống lại một đôi mắt lạnh tới cực điểm.

Khóe môi Tô Thanh khẽ run lên, thời điểm mở miệng lại phát hiện thanh âm mình có chút khàn khàn: “Người kia... đi rồi?”

Cố Uyên duỗi tay dùng chân bao nàng lại, nhặt quần áo bên cạnh khoác lên người, động tác từ từ chậm chạp mặc xong, ngồi một hồi bên giường, mới thấp giọng nói: “Hấn thật vất vả mới có thể đi ra, không đi dễ dàng như vậy.” Nhìn khắp phòng một đống bừa bộn, trong mắt hấn khẽ rung động.

Tô Thanh cũng không ngờ được mình thật sự có thể đem Cố Uyên “ngủ” trở về, xem ra cái người chiếm thân thể Cố Uyên nói chuyện giữ lời, ít nhất hấn không gạt nàng. Mà phản ứng của Cố Uyên hiện tại khiến nàng cảm thấy như có một chậu nước lạnh dội từ đỉnh đầu xuống, sau khi kịp phản ứng mình vừa rồi làm những gì, tuy nói lý do là “cứu người” nhưng một chút cũng không đoán ra thái độ của Cố Uyên sẽ thế nào.

Nửa ngày vẫn không được đáp lại, Tô Thanh cảm thấy toàn thân còn khó chịu hơn bị lãng trì, nghẹn hồi lâu cuối cùng không nhịn được, quyết định tự mình tìm thống khoái: “Lão gia, chuyện vừa nãy quả thật là ta không đúng... nhưng ta cũng không có biện pháp khác, còn thỉnh lão gia...”

“Sau khi hồi kinh ta sẽ nói hoàng thượng tứ hôn.”

Ngữ điệu bình thản nói một câu, triệt để chặn lại những lời nàng đang thao thao bất tuyệt.

Nếu không phải còn nhớ rõ mình bây giờ chưa mặc quần áo, Tô Thanh nghe được câu này thiếu chút nữa nhảy dựng lên, một loại tình cảm xông lên đầu, nghẹn họng nửa ngày cũng không thể nói được câu nào.

Cố Uyên quay đầu nhìn nàng: “Có ý kiến?”

Tô Thanh vô thức lắc đầu.

Cố Uyên bình tĩnh từ trên cao nhìn xuống quan sát nàng một phen, khước môi ngoéo một cái, lúc này mới lộ ra đường cong ý vị sâu xa giống như trong trí nhớ: “Bộ dáng vừa rồi so với ngày thường đáng yêu hơn nhiều, A Thanh.”

Tô Thanh nghe vậy sững sờ, sau khi hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, trên mặt lộ vẻ phẫn hận, giận dữ ném cái gối bên cạnh qua. Toàn thân nhịn không được quẫn bách, đem chính mình bao lại như cái bánh chưng, hết sức ai oán nhìn hắn.

Lại nói, nàng cũng vừa mới biết thì ra người trước mắt từ đầu đến cuối đều biết rõ mục đích nàng lưu lại.

Nhớ đến lúc trước mình làm đủ loại chuyện thủy chung vẫn bị người ta xem như con hát, tâm tình Tô Thanh cảm thấy phức tạp khó nói nên lời, ngẩng đầu trừng mắt hắn, nhịn không được bướng bỉnh nói: “Nếu ta nhớ không lầm, hình như lão gia vừa mới nói, bảo ta đi càng xa càng tốt, phải không?”

Cố Uyên nhìn nàng một hồi, đột nhiên nâng cằm nàng lên, hạ xuống một nụ hôn, không nặng không nhẹ nói: “Ném qua hương vị, hồi hận.”

Hắn nói rất hời hợt nhưng lại làm cho Tô Thanh cảm thấy hắn giống như chẳng biết xấu hổ.

Không biết làm thế nào, nàng lại không phản bác được. Dù sao, cái người này đang khen hương vị nàng tốt nha...

Hai người cứ không hề chớp mắt nhìn nhau một lát, Tô Thanh chậm rãi lui sang bên cạnh, rất tự nhiên dựa vào lưng hắn, ngữ điệu đột nhiên yên tĩnh trở lại: “Vừa rồi ngươi nói “hắn” không dễ dàng đi như vậy, rốt cuộc là có ý gì?”

Thân thể Cố Uyên khễ cứng đờ, lông mi rũ xuống, nói: “Ta cũng không xác định.”

“Không xác định?” Tô Thanh cắn môi, “Ý ngươi là hắn còn có thể trở ra?”

Xung quanh nhất thời sa vào một mảnh trầm mặc, Cố Uyên đột nhiên duỗi tay ôm nàng vào lòng, tư thế có chút khấn trương vì không xác định mà mê mang. Hít một hơi thật sâu, phun ra một câu thật nhẹ đến nỗi cơ hồ chỉ có mình hắn nghe được: “Có khả năng bất cứ lúc nào.”

Vốn là năm đó người này triệt để đè nén, đã dùng hết toàn bộ ý chí mà nỗ lực, nhưng hiện tại, dược hiệu của loại thuốc kia lại tăng thêm, lúc uống hắn cũng đã có một cảm giác trong cơ thể thủy chung có cái gì tích góp lại, cuối cùng đã không phải một mình hắn có thể khống chế... Nhưng mà có một điểm càng khiến hắn kinh hãi hơn là, có lẽ dùng thân thể hắn quá lâu, cái loại tình cảm của người đó đối với Tô Thanh làm hắn bất ngờ.

Chương 60

Ngày Về

Không biết Lận Ảnh đi đâu tìm được một chiếc xe tù, Lô Tùng Tuyết bị nhốt bên trong.

Thời điểm hai người trở về, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lại đây, làm Tô Thanh vốn đã chột dạ trong lòng hoảng hốt cô thức muộn thụt lùi lại đi sau, bị Cố Uyên một phát bắt được: “Nữ nhân của ta, trốn cái gì?”

Tiêu điểm của mọi ánh mắt liền tập trung vào tay hai người đang nắm chặt.

Bộ Tiện Âm ho nhẹ một tiếng đánh vỡ không khí quỷ dị trước mắt, đến bên cạnh bầm báo: “Vương gia, nhân thủ đã an bài thỏa đáng, ngày mai để Lận Ảnh lên đường trước đem Lô Tùng Tuyết về thiên lao đợi thẩm tra.”

Trên mặt Cố Uyên chưa từng có nhiều thần sắc, nhìn người trong lồng giam mặt không còn chút máu, gật đầu: “Nhớ để Lý đại nhân tự mình thẩm tra xử lí, về phần trong cung, không cần đưa tin cho hoàng thượng.”

Bộ Tiện Âm gật đầu, còn chưa kịp nói thêm gì, bên cạnh nhoáng một cái, chỉ thấy Nhan Oanh Nhi sắc mặt khó coi đứng bên cạnh, hấn vươn tay ngăn nạng lại, hỏi: “Oanh Nhi cô nương muốn làm gì, thỉnh nhìn rõ tình thế trước mắt cho tốt.”

“Tình thế?” Nhan Oanh Nhi cười lạnh một tiếng, liếc nhìn Cố Uyên, sắc mặt ngày càng khó coi, “Ngươi là Cố Uyên, ngươi thế nhưng biến trở lại? Không, tại sao ngươi có thể trở về! Người kia... người kia còn thiếu ta một thứ trọng yếu!”

Cố Uyên nhìn nạng một cái, lấy một phong thư đưa tới: “Đây là thứ ngươi muốn.”

Nhan Oanh Nhi hơi sững sờ, duỗi tay nhận lấy xem xét, sắc mặt hồ nghi hỏi: “Phương thuốc này, chính ngươi có thể uống?”

Cố Uyên nói: “Ta không cần.”

Dứt lời, hấn quay đầu lại nhìn về phía Liễu Phương Hoa.

Mọi người đều náo nhiệt, chỉ có Liễu Phương Hoa thủy chung đứng ở một góc hẻo lánh không nói gì, phảng phất như hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Trên mặt nàng không nhìn ra thần sắc gì, so với sự lạnh lùng trong trẻo trước kia

còn bình thản hơn, lạnh nhạt nhìn mọi người âm ỉ nháo tới nháo lui, chỉ khi nghe được lời nói của Nhan Oanh Nhi mới ngẩng đầu lên, sâu trong mắt chợt lóe một tia sáng khó có thể thấy.

Mà ánh mắt này lúc nhìn thấy Cố Uyên đang đi tới, lập tức càng sáng hơn.

Cố Uyên đến trước mặt nàng nói: “Ta trở về.”

Ánh mắt Liễu Phương Hoa chợt lóe, lúc này mới dần dần bình lặng xuống, hơi nhíu môi phun ra ba chữ nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy: “Thật xin lỗi.”

Cho dù từ đầu tới cuối không biết gì cả, cho dù đều là tội lỗi phụ thân nàng gây ra nhưng giờ phút này, chỉ có ba chữ “Thật xin lỗi” có thể biểu đạt tâm tình bấy giờ. Có một điểm nàng thủy chung biết rõ, một câu nói này căn bản không thể xóa bỏ được sự hành hạ đau đớn mà mấy năm qua người này phải chịu đựng, cho dù hấn chưa bao giờ giận chó đánh mèo nàng, nhưng sau khi biết được chân tướng nàng lại càng không thể tha thứ cho chính mình. Thậm chí nỗi khổ diệt môn năm đó, tại giờ phút này có cảm giác như một loại trừng phạt đúng tội, lưu lại nàng giống như một hồi chuộc tội.

“Không trách người.” Cố Uyên nhìn nàng, cuối cùng chỉ để lại một câu nói như vậy.

Tô Thanh đứng xa xa nhìn hai người, không nghe được bọn họ nói gì, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được không khí có chút khác thường. Đang nhìn tảng đá dưới chân đến thất thần, ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên đi tới, sững sờ một chút bị hấn nhẹ nhàng kéo qua bên người. Vẫn là mùi hương quen thuộc, rơi vào lòng ngực kia, nàng vô ý cử động vài cái, liền nghe người bên cạnh nhàn nhạt nói một câu: “Không nên cử động.”

Phảng phất như ra lệnh, Tô Thanh liền vô thức ngoan ngoãn không có động tác dư thừa khác, lúc này cây cối xung quanh nhàn nhạt xào xạc, lác lác nhẹ nhàng môn trón qua tai, nàng ngược mắt nhìn chim chóc bay lên từ rừng cây xa xa, không khỏi cảm thán: “Gió bắt đầu thổi...”

Hai bóng dáng đứng cùng một chỗ phảng phất như đang hưởng thụ thế giới riêng của mình, những người xung quanh mắt xem mũi mũi nhìn tâm tị bận rộn làm việc, biết điều không đến quấy rầy.

Trước khi hồi kinh, Tô Thanh đến tìm Tuân Nguyệt Lâu nói lời cáo biệt, nhìn bóng dáng bạch y thanh nhã đứng bên cửa sổ, khó tránh khỏi có chút hoảng hốt. Cho tới nay, nàng vẫn luôn cảm thấy nam nhân này biểu đạt quá mức rõ ràng cho nên vô thức trốn tránh, nhưng giờ khắc này đến nói thẳng, lại chẳng biết tại sao trong lòng rất yên tĩnh.

“Xác định muốn đi kinh thành sao?” Tuân Nguyệt Lôu nhìn nàng, đôi mắt vẫn linh hoạt kì ảo như cũ tựa như có thể nhìn thấu lòng dạ con người.

Tô Thanh bị hắn nhìn như vậy, vô thức tránh né ánh mắt của hắn, đáp: “Xác định.”

Tuân Nguyệt Lôu rũ mắt nhìn nàng rất lâu, nói: “Bảo trọng.”

Vốn tưởng rằng sẽ có thiên ngôn vạn ngữ, đến cuối cùng chỉ nói được hai chữ, Tô Thanh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt hắn nhưng lúc này hắn cũng đã xoay người trở về phòng, chỉ còn lại bóng lưng thon dài rơi vào mắt, có cảm giác nói không nên lời. Khóe môi nàng khẽ nhếch lên, cuối cùng chậm rãi phun ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Mấy lần mượn lực lượng của Cô Xạ Thành mới có được giờ khắc bình yên vô sự này, nàng biết rõ nam nhân này chẳng hề nhân tửn thích ý như vẻ bề ngoài, nhưng hắn coi trọng nàng cho nên không câu hỏi báo, không biết sao giờ phút này nàng rốt cuộc chỉ có thể nói được hai chữ để biểu đạt lòng cảm kích với hắn.

Tuân Nguyệt Lôu lẳng lặng đứng ở đó, trong lòng lập tức yên tĩnh lại, không biết qua bao lâu, mới mở miệng nói: “Cũng đến lúc ta nên trở về.”

Lời nói này cuối cùng lại thành lời từ biệt chấm hết.

Liễu Phương Hoa không có chỗ nào để đi, cuối cùng quyết định cùng Tuân Nguyệt Lôu đến Cô Xạ Thành, hai người đến đầu trấn thì mỗi người đi một ngã, Tô Thanh cùng Cố Uyên cùng lên xe ngựa, một đường trở về kinh thành.

Xuất phát cùng lúc nhưng tâm tình hoàn toàn bất đồng, lúc này Tô Thanh đang lười biếng nằm cạnh cửa sổ, vén rèm xe xem cảnh sắc bên ngoài, không có một chút kính sợ như trước kia, thần sắc không tập trung. Ánh mắt nhân nhật rơi vào người nam tử, nàng buồn ngủ ngáp một cái, cuối cùng co lại chui vào lòng Cố Uyên, cũng không nhìn thần sắc hắn thế nào liền ngủ ngon lành.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Sau khi hồi vương phủ, Tô Thanh tự nhiên dời đến chỗ cách vách biệt viện của Cố Uyên. Nói là chuyên, kì thật bất quá là một bọc hành lý nhỏ, ngược lại Tô Mạc được an bài ở viện của Bộ Tiện Âm, lúc vào phủ còn nhận một tấm bảng, từ đó cũng trở thành người của Thập Tam đình.

Nói đến thân thế của Bộ Tiện Âm và Tô Mạc, điều tra đến cùng vẫn chẳng có chút manh mối nào, điều duy nhất có thể tin chắc là thân phận huynh đệ của hai người cùng một đoạn chuyện cũ từng trải qua lúc còn ở Liễu phủ trước khi mất trí nhớ. Tô Thanh suy nghĩ một chút, cho dù lưu luyến nhưng rốt cuộc vẫn phải để hắn nhận tổ quy tông, sửa lại họ.

Trong phòng xuân sắc kiêu diễm, Tô Thanh lười biếng dựa vào người Cố Uyên, đầu ngón tay quần quần tà áo của hắn, cười như không cười nói: “Vương gia, rốt cuộc là từ khi nào ngươi biết rõ thân phận của ta?”

Cố Uyên đang cầm quyển sách trên tay, nghe vậy, ánh mắt chậm rãi nhìn nàng, nói: “Hôm ngươi vào phủ.”

Sắc mặt Tô Thanh có chút khó coi: “Nếu đã biết rõ ta “bụng dạ khó lường”, vì sao khi đó lại không đuổi ta đi mà để ta ở lại a.”

Khóe môi Cố Uyên khẽ nhếch lên, đờ cái tay không an phận của nàng lại: “Ta sợ phiền toái.”

Tô Thanh cân nhắc một hồi, nhai kỹ hàm nghĩa trong lời nói của hắn, đôi mắt trợn to: “Ngươi biết là ai...”

Cố Uyên nhàn nhạt ngắt lời nàng: “Ta đã gặp hoàng thượng thỉnh chỉ tứ hôn, ngày mai sẽ có người tới tuyên thánh chỉ, lát nữa ra ngoài đặt mua chút quần áo, đỡ phải đến lúc đó tiếp chỉ lại mất lễ nghi.”

Tô Thanh nghe vậy toàn thân chấn động, lời nghi vấn bên miệng liền nuốt trở vào, lập tức có chút luống cuống: “Thánh... thánh chỉ? Ta chưa từng tiếp nhận cái đó a!”

Đang nói chuyện nàng lưu ý thấy khóe môi Cố Uyên hiện lên ý cười, trên mặt lộ vẻ tức giận, cả người liền nhào tới. Cố Uyên không đoán được nàng sẽ đột nhiên làm khó dễ, trong lòng kinh ngạc đã bị nàng áp chế dưới thân, vừa ngẩng đầu, môi đã vững vàng khóa lại cùng nhau.

Tô Thanh vốn chỉ nhẹ nhàng mút lấy, dần dần thấy đối phương cản trả, hai tay ôm eo nàng, liền bị kéo vào trong lòng.

Ánh nắng kiêu diễm ngoài phòng chiếu vào thân thể hai người đang lưu luyến giao triền, nhưng thời điểm cái tay kia chậm rãi dờ lên trên eo nàng, động tác của nàng hơi chậm lại, lấy tay đờ tay hắn lại.

Nhớ tới mấy ngày trước người kia trong cơ thể hắn thỉnh thoảng lại chạy đến quấy rối, nàng ngược mắt nhìn hắn, tràn đầy cảnh giác: “Ngươi, là Cố Uyên?”

Bị nàng hỏi như vậy, ánh sáng lấp lóe trong đôi mắt kia liền đình trệ tại chỗ, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã kéo nàng qua, ôm ngang nàng đến bên cạnh giường, lời nói cực nhẹ: “Ngươi cứ nói đi?”

Đầu ngón tay hắn từ từ trượt vào, cởi ra một tà áo, liền nghe nữ tử cười nhẹ, hai tay đã vòng lên cổ hắn, đem cả thân thể hắn cùng ôm lên giường. Da thịt cọ sát lẫn nhau mang theo nồng nặc ái muội, rõ ràng không uống rượu nhưng trong lúc răng

môi quần quýt không hiểu sao lại có một loại men say, trong lúc vô tình, hai người hoàn toàn trầm luân trong đó không thể tự kiềm chế.

Xuân sắc vô biên, gió mát nhẹ thổi, cửa bị gió thổi khẽ đóng đưa, ánh mặt trời chiếu vào có một phen phong vị.

Tình cảnh này cũng không phải ngày một ngày hai, bọn tỳ nữ cùng gã sai vặt lui tới cũng biết điều cách xa biệt viện mấy trượng, tới lui vội vàng, mở cửa cũng thủy chung không người nào dám nhìn bên trong một cái.